

вързаха конетѣ си задъ кжщата и влѣзоха тамъ, гдето се бѣхме разполагали преди две минути. Въ очакване да бждемъ нападнати, ние пълзимъ — единъ насамъ, другъ нататъкъ — по съседнитѣ позиции и сподѣляме впечатления, недоумения и предположения. Ето при мене Василъ Поповъ, старозагорчанинъ, 24—25 годишенъ момъкъ, бившъ учителъ изъ македонскитѣ села, който ще се отдѣли въ Малешевско съ частъ отъ момчетата, като районенъ войвода. Азъ поглеждамъ часовника си.

— Колко е? — пита той.

— 2 и 40.

— Мм-рано. Ако се заловимъ, ще иматъ време да повикатъ аскеръ.

Но друго мисля азъ:

— Васка!

— Що?

— Ако ме убиятъ, вижъ какво ще те помоля, — ако ме убиятъ. . . азъ не искамъ часовникътъ ми да падне въ турски ржце! Още повече, че не е мой, а ми е даденъ да си служа временно. . . Знаешъ ли, тоя часовникъ билъ купенъ презъ 1880 година за 84 лева!

— Брей! Чакай да го видя?

— Чуждъ е, а пъкъ азъ не се досѣтихъ да го повърна. Така че, като ме убиятъ, ето нѣ, ще го намѣришъ тукъ, отвжтре въ антерията. Когато идешъ въ България, ще го върнешъ. . .

— Ами кому?

Азъ казвамъ адреса.

— Ще забравя! — отвърща Василъ съ най-голѣма сериозностъ.

— Дай тевтерчето!

Бедниятъ Василъ! Той не знаеше въ тоя комиченъ моментъ, че нѣвга азъ ще се смѣя горчиво, защото ще се смѣя самъ. Подиръ една година ние пакъ се лу-